

Dirk van de Wijngaard is weer even thuis, terug van zijn zoveelste verblijf in India en Nepal. In zijn rommelige woning in Leiderdorp werkt hij de administratie bij en beantwoordt hij achterstallige post. Maar vooral probeert hij zijn gemoed tot rust te krijgen. Dat laatste lukt echter maar slecht.

De hele dag door komen hem beelden voor de geest van jonge meisjes die in grote steden van India in smerige bordelen zitten en 24 uur per dag worden misbruikt. Tienduizenden zijn het er, vaak nog kind, jonger dan 15, soms zelfs onder de 10. Als het aan Dirk van de Wijngaard ligt worden ze allemaal, en zo spoedig mogelijk, uit hun ellende verlost. Want het is mogelijk hen te bevrijden. Anderhalve week geleden nog hebben Dirk en zijn Indiase strijdmakkers in New Delhi zeven meisjes uit hun bordeel gered en twee dagen later in Bombay, zeventien.

Maar zulke bevrijdingsacties kosten geld. "En dat is wat me nekt," zegt Dirk. "Het werven van fondsen, dat gebedel om geld, put me uit. Terwijl ik 't liefst maar één ding aan mijn kop wil hebben: bevrijdingsacties. Maar we kunnen niet verder zonder geld. Dat is namelijk nodig om de kinderen op te vangen. We zouden in korte tijd met gemak 3000 kinderen kunnen redden, maar in ons opvanghuis kan ik er maar 600 kwijt. Ik moet dus méér huizen bouwen – en daarvoor heb ik geld nodig. Waar blijven de grote sponsors? Waarom mag ik geen Philips-huis voor bevrijde meisjes gaan bouwen, een Unilever- of een Shell-huis?"

Het werven van fondsen, het gebedel om geld, put Dirk uit.

Dirk van de Wijngaard met zijn Indiase strijdmakker Balkrishna Acharya, die onlangs - waarschijnlijk opzettelijk - werd overreden door een tankauto.

Dirk van de Wijngaard, 48, bemoeit zich al vijftien jaar met sociale misstanden in India en Nepal. Eerst als bevolgen hulpverlener en fondsenwerver en bouwer van weeshuizen en schooltjes op het platteland. Maar sinds 1997 leidt hij ook overvalteams die jonge meisjes uit Indiase bordelen bevrijden. In acht jaar tijd haalde hij ruim 1200 kindprostituees uit hun kotten weg. In dezelfde tijd lukte het ook om 217 pooiers en kinderrovers achter de tralies van gevangenis in New Delhi en Bombay te krijgen.

Opdracht van Sai Baba

Dirk is geboren en opgegroeid in Leiden. In zijn volwassen leven beleefde hij succes en tegenslag. Hij had een topbaan, maar raakte na een huwelijksdrama aan de drank. Hij kwam ervan af toen hij in 1990 in contact kwam met Sai Baba, een Indiase goeroe. Dirk kreeg opdracht zich om de armen van India te gaan bekommeren. Hij gehoorzaamde en ging schooltjes bouwen. Het geld ervoor kletste hij in Leiden en omgeving bijeen. Hij richtte de stichting People's Trust Nederland op (www.peoplestrust.nl). Voor allerlei serviceclubs als Rotary en Lions, vrouwenclubs en religieuze gezelschappen hield hij lezingen over de armoede in India en wat daar met weinig geld tegen te doen was. Zo verwierf hij fondsen voor 62 schooltjes in 17 Indiase dorpen.

People's Trust bekommerde zich ook om buurland Nepal. Nabij Kathman-

'MIJN VRIEND IS VERMOORD'

Dirk van de Wijngaard heeft tot op heden 1223 jonge meisjes van de seksslavernij gered. Daarvoor heeft hij zich ruim vijftig keer moeten storten in een avontuur dat steeds gevaarlijker wordt. Dirks medestrijder Balkrishna Acharya heeft het bevrijdingswerk al met zijn leven moeten bekopen. De oprichter van de Rescue Foundation werd op 19 mei in Bombay aangereden door een tankwagen. De chauffeur vluchtte weg toen hij Balkrishna dood onder zijn wielen wist. "Mijn vriend is vermoord," weet Dirk. De Rescue Foundation heeft momenteel twee bevrijdingsteams aan het werk in New Delhi en Bombay. Ze tellen zestien informanten die met hun spionagecamera's de bordelen ingaan. Wanneer hij zelf in India is, doet Dirk van de Wijngaard nog geregeld mee aan bevrijdingsacties. "Vervul dan alleen de rol van informant," vertelt hij. "Bij de politieverval in het bordeel moet ik zorgen dat ik een paar straten verderop ben. Ik mag niet herkend worden als informant. Want dan ben ik mijn leven niet meer zeker, dan word ook ik spoedig omgelegd."

du bouwde Dirk een kostschool. Die herbergt nu 383 meisjes. "De eerste acht die we binnenkregen, zaten onder de schurft en de luizen," herinnert Dirk zich. "Drie van die meisjes zijn nu accountant, drie zitten in de verpleging en twee studeren in het buitenland. Onze kostschool is in 1994 onderscheiden als de beste van Nepal."

Jonger dan 10: geen bezwaar

In 1997 kwam Dirk van de Wijngaard erachter dat in Indiase bordelen vele duizenden jonge meisjes uit Nepal worden geëxploiteerd. Jaarlijks komen er 3000 bij, gelokt en geroofd uit hun bergdorpjes. Dirk hoorde hoe kinderrovers in kleine teams het Nepalese platteland opgaan en de ouders van straatarme gezinnen met mooie smoesjes overhalen om hun dochters mee te geven. De meisjes moeten tussen de 13 en 17 jaar oud zijn, maar jonger dan 10 is geen bezwaar. In India wacht hun een prima toekomst, zo wordt beloofd. Ze komen op kost-

Het opvanghuis in Bombay. Hier worden de meisjes op hun terugkeer naar de familie voorbereid.

Meisjes worden uit dorpen gelokt en aan pooiers verkocht

scholen, waar ze een degelijk vak leren, of gaan bij welgestelde gezinnen in huis werken. Steeds weer bezwijken wanhopig arme ouders voor de praatjes en laten hun kinderen gaan. Kathmandu is het verzamelpunt voor de geroofde meisjes. Vandaar worden ze, al dan niet gedrogeerd, naar de Indiase metropolen New Delhi en Bombay getransporteerd. Daar worden ze ('voor een pak rupee's ter waarde van 400 euro per meisje') aan pooiers verkocht, die ze verkrachten en zodanig intimideren dat ze in hun zogenaamd onteerde staat niet meer terug durven. "Meestal vervallen de kinderen in een staat van apathie," aldus Dirk. "Dan heeft de pooier ze waar hij ze hebben wil. Want dan laten ze zich welgevallen dat ze in de bordelen aan de lopende band worden misbruikt." Van de Wijngaard beschrijft de bordelen als gebouwen van vierhoog met door triplex afgescheiden hokjes van 1,20 bij 1,80 meter, zonder meubilair en met hooguit een lakentje op de grond. "Net een intensieve varkenshouderij. Het is er meestal boven de 40°C. Dus stinkt het er en wemelt het van de kakkerlakken. Eens per dag spuiten ze de boel schoon. De bordelen

Maagdenbloed

Het gebeurt geregeld dat een Nepalese kindprostitutuee zwanger wordt. De pooier vindt dat niet zo heel vreselijk, vertelt Dirk van de Wijngaard. "Hij laat de zwangerschap een flink aantal maanden duren en pas dan brengt hij het meisje naar een bevriende viespeuk die een abortus uitvoert. Vanwege ondeskundigheid en de gevorderde staat van de zwanger

schap heeft de ingreep meestal een bloedig verloop. Maar vooral de nabloedingen worden door de pooier zeer verwelkomd. Want dan kan hij het meisje een tijdje als maagd aanbieden aan zijn klanten. Een bloedende maagd, dat is goud waard. Daar willen ze in het bordeel allemaal wel overheen. Kun je nagaan wat een vullis 't is - de pooier en de klant."

zijn 24 uur per dag open; 's nachts is 't het drukst. Dan staan de Indiase mannen tot buiten in de rij voor een paar minuten sex met de kinderen." De meisjes ontvangen per etmaal zo'n 30 klanten. Dat houden ze gemiddeld vijf jaar vol. "Dan heeft het kind een zodanige vorm van aids of hiv dat het niks meer kan en de dood moet afwachten," zegt Dirk.

Hij stelde vast dat de Indiase overheid weinig of niets tegen de kinderprostitutie doet. Dus besloot hij persoonlijk actie te ondernemen. Zowel in New Delhi als Bombay ging Dirk als pseudo-klant op verkenning. Hij keek rond in bordelen om al gauw, walgend en wel, weer buiten te staan. Hoe kon hij hier een einde aan maken? Een ontmoeting in Bombay met Balkrishna Acharya bracht raad. Deze ex-generaal van het Indiase leger had juist de Rescue Foundation opgericht om een kruistocht te ondernemen tegen de seksuele uitbuiting van kinderen. Hij kreeg in de Hollandse hulpverleners een vurige strijdmakker.

'Geschokt en bloeddorstig'

"We spraken af dat we de politieleiding in Delhi en Bombay met bewijzen zouden gaan overladen," vertelt Dirk. "Dan móesten ze wel optreden. Ik ben naar Nederland gegaan en heb voor het goede doel in de Spy Shop in Rotterdam een bril met ingebouwde minicamera losgepraat. Het lensje zat verborgen ▶

verborgen in het brildeel boven de neus. De videorecorder was zo groot als een half sigarettenpakje en paste onder mijn oksel."

Met die spionageapparatuur ging Dirk terug naar Bombay. Hij trok een Hawaii-shirt aan, plensde wat drank over zich heen zodat hij flink stonk, zette een mal petje op en ging, met de camerabril op de neus, een bordeel binnen waar kinderen werkten. Twee

'Ik moet méér opvanghuizen bouwen, maar daarvoor heb ik geld nodig'

pooiers verwelkomden de aangeschoten westerse toerist en leidden hem langs hun seksuele waar. De minicamera registreerde alles. Toen Dirk zei dat hij het liever nóg jonger had dan al die tieners hier, werd hij meegenomen naar een apart huis. Daar werden hem twee meisjes van nog geen tien jaar getoond. Behoedzaam met zijn hoofd heen en weer gaand legde Dirk vast wat hij zag. Daarna zei hij tegen de pooier dat er niets van zijn gading bij was.

En hij maakte dat hij weg kwam, zichzelf plechtig opdragend de kleine meisjes zo spoedig mogelijk te bevrijden. "Het is dat ik Balkrishna en zijn organi-

satie inmiddels kende, anders was ik meteen ergens een pistool gaan kopen en teruggegaan om die pooiers voor hun kop te knallen, zó geschokt en bloed-dorstig was ik door wat ik had gezien."

De Rescue Foundation was blij met het beeldmateriaal van Dirk. Het was nieuwe munitie om de politie mee te bestoken. Die kwam inderdaad meteen in actie en stuurde een overvalcommando op het aangewezen bordeel af. Er werden 16 meisjes bevrijd en twee pooiers gearresteerd. Dat was op 1 juli 1997. Voor Dirk van de Wijngaard begon die dag een nieuw leven, waarin de bevrijding van Nepalese en Indiase kinderen uit hun sexslavernij centraal kwam te staan.

Nieuwe toekomst voor de meisjes

Maar het gaat zeker niet alleen om de bevrijding van de meisjes, maakt Dirk van de Wijngaard duidelijk. Ook hun toekomst telt. "De opvang van de bevrijde meisjes was in het begin provisorisch," vertelt hij, "maar sinds kort hebben we in Bombay een nieuw gebouw. Een prachtig opvanghuis, zeven verdiepingen hoog. Het heeft ons 350.000 euro gekost; in Europa zou dat wel een miljoen of vier zijn geweest."

In het tehuis worden de meisjes zo'n zes

www.peoplestrust.nl
Wie meer wil weten over het bevrijdingswerk van Dirk van de Wijngaard of eraan wil bijdragen, kan zich wenden tot de stichting People's Trust Nederland, postbus 809, 2300 AV Leiden. Ook de website www.peoplestrust.nl geeft informatie.

tot negen maanden op hun terugkeer naar de familie voorbereid. Ze krijgen kleding en persoonlijke spulletjes. De meisjes mogen ook opleidingen volgen. "Ze kunnen dan met opgeheven hoofd terugkomen in hun dorpen," aldus Dirk. "Ze zijn naar de grote stad geweest en hebben een vak geleerd. En wat ze voor vreselijks hebben beleefd hoeft niemand te weten. Het zijn de echt dappere tantes hoor. Zestig zijn trouwens al teruggekomen om ons te helpen in de Rescue Foundation." Maar er zijn ook meisjes die niet naar huis teruggaan. Dat zijn de doof-ziekten, de kinderen met aids in een terminaal stadium. "Bij New Delhi gaan we een speciaal verpleeghuis voor hen bouwen," vertelt Dirk. "Daar kunnen ze tot de laatste dag bij ons blijven. Het stuk land hebben we al, de bouwkosten zijn bijna rond. Er is nog 50.000 euro nodig. Maar ook zonder dat geld gaan we al aan de slag." Nationale Commissie Duurzame Ontwikkelingssamenwerking steunt ons. Dirk van de Wijngaard wil nog veel meer. Een campagne op het platteland van Nepal en India waarin gewaarschuwd wordt voor de gevaren van vriendelijke vreemdelingen die bezoek komen. Voorlichtingsfilmpjes in de bioscoopreclame over aids en hiv. "Ook wil ik de Nederlandse politie uit zijn luie stoel krijgen," zegt Dirk. "Zodat ze onze minister van Buitenlandse Zaken opporren om tegen zijn Indiase collega te zeggen dat hij die smerbende van de kinderprostitutie in zijn land nu eindelijk eens moet opruimen." ■

Deze meisjes hoeven de dagelijkse verkrachtingen niet langer te ondergaan.

Dirks undercover beelden van kinderbordelen zien? www.panorama.nl